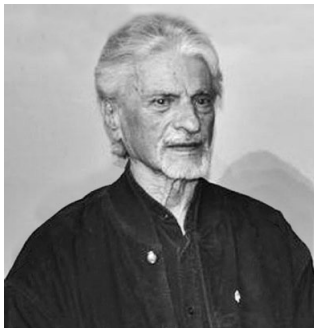

85 éves Szervátiusz Tibor, a II. kerület díszpolgára

1930-ban Kolozsvárott látta meg a napvilágot a kortárs művészet kiemelkedő alakja, *Szervátiusz Tibor* szobrászművész. Erdély szülöttjeként nemcsak a kisebbségben élő székelek, csángómagyarok, hanem az egész magyar nemzet szolgálatát is vállalta. Műveinek mondanivalója, formavilága egyetemes érvényességű.

Legjelentősebb köztéri emlékművei Erdélyben és Magyarországon találhatóak: a farkaslaki Tamási-emlékmű - egyetlen, édesapjával közös műve -, a kőbányai Magyar Oltár, a győri Boldogasszonykor a nagymarosi Pietá. Szobrait erdélyi és magyarországi múzeumok, illetve

magánygyűjtemények is őrzik.

Már kisgyermekkorában eljegyezte magát a szobrászattal, nem utolsósorban édesapja, *Szervátiusz Jenő* munkásságának köszönhetően. Művei kivétel nélkül az elnyomatás keserűségét, ám ugyanakkor a magyarság élni akarását és reményeit jelenítik meg. A Ceausescu-rezsim valósággal üldözte, ez elől menekülve 1977-ben elhagyta szeretett szülőföldjét.

Bár az anyaországban elismert, szeretett alkotóként élhet, szülőföldje iránti vágyakozása soha nem csillapult. Ezért is alapította 2003-ban feleségével a Szervátiusz Jenő-díjat, amelyet olyan művészeknek, művészettörténészeknek és újságíróknak ítélnek oda, akik a nemzeti kultúra gyökereit felmutatva alkotnak, illetve kiemelkedő munkát végeznek a magyar nemzeti identitástudat erősítéséért. Feleségével a II. kerületben, gyönyörű erdős környezetben, az Árpád-kilátó közelében él. 2010-ben a II. kerület díszpolgára lett.

Szervátiusz Tibor július 26-án tölti be életének 85. esztendejét, s bár gazdag életművet tudhat magáénak, tucatszám őriz még megvalósulásra váró terveket.

- Amikor Magyarországra jöttem, a hittem, a szülőhazám emléke, a magyarságtudatom és a nemzetem iránt érzett szeretet adott erőt az újrakezdéshez - nyilatkozta az idős mester lapunknak. - Tudtam, hogy küldetést bízott rám a Teremtő, amit nem utasíthatok el, és ott éreztem magamban az alkotás belülről fakadó kényszerét is. Megtettem, amit megtehettem. Időnként erőn fölüli is küzdöttem, és nemcsak a megélhetésemért, hanem azért is, hogy alkotó maradhassak, hogy fába faraghassam, kőbe véshessem, fémbe formálhassam a magyarság, a székelység, a csángó magyarság szeretetét, a mi fajtánk fájdalmát, örömét, erejét és reményeit.

(Budai Polgár 2015/13-július 10.)

Emlékekből él az ember, s a múltból él az emlékezet. Kinek nincsen múltja, nem lehet jelene, s jövője sem.

Eötvös József

Ünnepelt az örmény közösség Gyergyószentmiklóson

Kisboldogasszony napja mellett, hogy a gyergyószentmiklósi örmény katolikus templom búcsúja, öt éve örmény művészeti fesztivált is jelent. A hétvégén az örmények megmutatták, van bennük életerő, nemcsak múltja, jelene, de jövője is van a közösségnek.

Az Örmény Művészeti Fesztivál évek óta eseményekben gazdag programot jelent Gyergyószentmiklóson szeptember elején. Ez idén tovább gazdagodott. Művészeti kiállítások, könyvbemutató, különböző műfajú koncertek és persze az igazi örmény „íz” adó gasztronómiai jelleg is megmaradt. Szintén jelentős hagyományt tud már magának a konferencia, rangos előadókkal és valóban tartalmas, érdekesítő előadásokkal.

A szombat délelőtt lezajlott konferencia „múlt, jelen, jövő” mottóval zajlott. És itt egy valóban megfontolandó javaslat hangzott el, aminek megvalósítása lényeges lehet a gyergyói örménység jövője szempontjából.

Garda Dezső kifejtette, az örmények mindig tisztelték, becsülték nagyjaikat,

azokat, akik ezt kiérdemelték. Az ő emléküket és a különösen gazdag örmény múltat mutathatná be egy örmény múzeum Gyergyószentmiklóson – vetette fel Garda. A múzeum helyszínéül a városközpontban

található, jelen állapotában is impozáns Vákár-féle házat javasolja a történész.

Amint felvázolta, a gyergyói önkormányzat és más szervezetek közös akarata és munkája kellene ehhez. Az örmény múzeum céljára négy termet kellene bérelni az épületben. Garda a bemutatásra kerülő dokumentumok, kiállítási anyag beszerzését, biztosítását is felvállalta. Kijelentette, a múzeum a gyergyószentmiklósi örménység súlyát emelné ki Erdélyben és az örmény diaszpórában egyaránt.

A konferencián emellett az összes elhangzott előadás nagyobb figyelmet érdemelt volna.

Például *Bálint Tibor* író életébe nyerhetünk bepillantást az özvegye által elmesélt történetek, anekdoták által, „szétnézhetünk” Jerevánban *Krajcsir Piroška* segítségével, aki tíz évet élt az Ararát lábánál.

A konferencián felszólalt *Anahit Simonyan*, aki Örményországból érkezett Gyergyószentmiklóstra, de még inkább megérintette a hallgatóságot a templomban elhangzott szavaival. Anahit Simonyan, aki Jerevánban A Nemzetközi Kulturális Kapcsolatok Nagyasszonya címet érdemelte ki, azért tanult meg magyarul, hogy az erdélyi örménység történetét megismerhesse, dokumentálhassa az anyaország számára. Magyarul mondta el, hogy egyetemistaként kutatta az örmény múltat, tanulmányt írt az erdélyi örménységről, de most először járhatott az általa eddig csak dokumentumokból ismert